

Medlemmer af Folketinget Ester Larsen (V) og Henriette Kjær (KF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kommunal støtte til sygdomsbehandling.
(Beslutningsforslag nr. B 30).

Medlemmer af Folketinget Anni Svanholt (SF), Martin Glerup (S), Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Ebbe Kalnæs (CD), Vibeke Peschardt (RV), Søren Kolstrup (EL) og Ole M. Nielsen (KRF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til miljø- og energiministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om regeringens forhandlinger forud for de kommende klimaforhandlinger, COP 6, i Haag den 13.-26. november«

(Forespørgsel nr. F 16).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortrædere for følgende folketingsmedlemmer:

**Søren Hansen (S),
Else Marie Mortensen (S),
Kim Andersen (V),
Helge Adam Møller (KF),
Klaus Kjær (DF),
Inger Marie Bruun-Vierø (RV) og
Søren Søndergaard (EL).**

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Søren Hansen, hr. Kim Andersen, hr. Helge Adam Møller, fru Inger Marie Bruun-Vierø og hr. Søren Søndergaard har søgt om orlov fra den 31. oktober 2000 på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv.

Fru Else Marie Mortensen og hr. Klaus Kjær har søgt om orlov fra den 31. oktober 2000 på grund af sygdom.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderne indkaldes som midlertidige medlemmer. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at følgende godkendes som midlertidige medlemmer af Folketinget fra og med den 31. oktober 2000:

1) 1. stedfortræder for Socialdemokratiet i Fyns Amtskreds, overportør Frederik Nørsgaard, i anledning af Else Marie Mortensens orlov.

2) 2. stedfortræder for Socialdemokratiet i Fyns Amtskreds, maskinoperatør Michael Gammegaard, i anledning af Søren Hansens orlov. Søren Hansen er valgt i Vestsjællands Amtskreds, men da begge stedfortrædere for Socialdemokratiet i denne amtskreds har meddelt, at de ikke ønsker at indtræde under denne orlov, overgår retten til Fyns Amt, hvor 1. stedfortræder, som før nævnt, er indkaldt i anledning af Else Marie Mortensens orlov.

3) 1. stedfortræder for Venstre i Århus Amtskreds, fhv. minister Knud Enggaard, i anledning af Kim Andersens orlov.

4) 1. stedfortræder for Det Konservative Folkeparti i Storstrøms Amtskreds, landmand Thomas Christfort, i anledning af Helge Adam Møllers orlov.

5) 1. stedfortræder for Dansk Folkeparti i Vestsjællands Amtskreds, kontorassistent Annette Jørgensen, i anledning af Klaus Kjærs orlov.

6) 1. stedfortræder for Det Radikale Venstre i Østre Storkreds, konsulent Lene Saaby Johansen, i anledning af Inger Marie Bruun-Vierø's orlov.

7) 2. stedfortræder for Enhedslisten i Københavns Amtskreds, sekretær Helge Bo Jensen, i anledning af Søren Søndergaards orlov, da 1. stedfortræder har meddelt, at hun ikke ser sig i stand til at indtræde under denne orlov.

Indstillingen sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 98 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetimen

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen har statsministeren udpeget indenrigsministeren og socialministeren.

Der er til indenrigsministeren tilmeldt én hovedspørger og til socialministeren to hovedspørgere. Hovedspørgerne vil få ordet i denne rækkefølge:

1. Kristian Thulesen Dahl til indenrigsministeren.
2. Frank Dahlgaard til socialministeren.
3. Karsten Nonbo til socialministeren.

Er der flere, der ønsker at tilmelde sig som hovedspørger? (Ophold). Det er ikke tilfældet.

Spm. nr. US 6

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi har igennem den seneste periode set stigende problemer i Danmark med personer af fremmed herkomst. Vi har set en stribe også meget voldsomme situationer, som jeg tror har skræmt en meget stor del af den danske befolkning.

Derfor er der grund til at diskutere, hvad det er for en baggrund, sådan nogle ting sker på, og dermed jo også diskutere antallet...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Lige et øjeblik. Det er mest hensigtsmæssigt, at der er rimelig ro i salen, også så indenrigsministeren skal kunne høre spørgeren. Værsgo.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

... og dermed også diskutere grundlaget for, hvor mange af fremmed herkomst der rent faktisk kommer her til landet. Derfor skal jeg for det første bede ministeren bekræfte den stigning i antallet af asylansøgere, der forventes for i år. Kan ministeren bekræfte, at det er rigtigt, at man har en forventning om, at der kommer mindst 9.500 nye asylansøgere i år mod normalt 5.000-6.000, og hertil bekræfte, at der forventes familiesammenføring for omkring 10.000 menneskers vedkommende, dvs. et tal, der hedder ca. 20.000 nye folk af fremmed herkomst til det danske samfund.

Derfor vil jeg afsluttende også spørge indenrigsministeren, om ikke indenrigsministeren kan se, at så stort et antal personer af fremmed herkomst, der kommer, vil skabe nye store problemer for det danske samfund, og at det derfor er på tide, at vi i det danske samfund nu får en debat om, hvor mange vi overhovedet kan integrere i det danske samfund, hvis integrationen skal være vellykket.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Der er netop kommet en statistik fra Udlændingestyrelsen, der viser en stigning i antallet af asylansøgere i de første 9 måneder af år 2000 sammenlignet med sidste år. Men hvad det så ender op med, når året er gået, og hvor mange familiesammenføringer det ender op med – til det vil jeg sige, at jeg sagtens kan bekræfte, at sådan, som det ser ud nu, så ser det ud til, at der er en stigning. Men jeg vil nok sige, at det lyder lovlig voldsomt, når hr. Kristian Thulesen Dahl konkluderer, at der samlet kan blive tale om 20.000 mod sidste års knap 13.000 – det antal, der fik asyl, og det antal, der fik opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring. Så jeg synes ikke, at jeg kan bekræfte, at der er tale om en så stor stigning, som hr. Kristian Thulesen Dahl pegede på.

Jeg synes også, det er vigtigt at holde fast i, at en del af forklaringen på den stigning, der er, hænger sammen med, at en del af de mennesker, der kommer fra Kosovo – og som vi jo er påbegyndt hjemsendelsen af; de er ved at rejse tilbage, hovedparten er rejst tilbage – har søgt om asyl og altså er blevet registreret som asylansøgere, men sådan som erfaringerne tyder på, er det en mindre del af dem, der får asyl.

På samme måde kommer der stadig væk mange asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien i det hele taget, og med udviklingen i det tidligere Jugoslavien in mente er det faktisk også sådan, at det ser ud til, at langt flere af den gruppe asylansøgere får afslag i dag, hvor en større del tidligere fik opholdstilladelse. Man kan ikke bare slutte fra, at der er en stigning i antallet af asylansøgere, og så til, at der er en stigning, en kraftig stigning, også i antallet af dem, der får asyl. Man kan netop også se, at afslagsprocenten er steget, altså at der i gennemsnit er en hel del flere, der får afslag sammenlignet med sidste år.

Men det ændrer da ikke ved, at der selvfølgelig er en meget stor opgave, når vi modtager mennesker – hvad enten det er 13.000 eller

15.000 mennesker – med at integrere de mennesker i vores samfund. Det er jo også derfor, vi har fået loven om integrationen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hvis vi indtil nu kan regne med, at vi har modtaget ca. 7.500 på de første 9 måneder, så er der nok noget, der tyder på, at tallet kan blive 9.000-9.500, op mod 10.000. Det er nok ikke helt så skævt endda.

Så er det jo fuldstændig rigtigt, som ministeren påpeger, at familiesammenføringer jo for de her personers vedkommende ikke vil ske i år, men i årene fremefter, og det er derfor, at de vil komme efterfølgende. Men det er jo klart, at når man har så store tal, hvis vi skal operere med 9.000-10.000 asylansøgere i år, så vil der også komme en ekstra stor stigning i familiesammenføringerne årene efter, og derfor er det jo naturligt at tage de tal med.

Derfor må jeg altså spørge indenrigsministeren: Er der noget, der tyder på – med den integrationspolitik, der føres nu, med den måde de, der kommer og er af fremmed herkomst, fungerer i det danske samfund på i dag – at vi i det danske samfund vil kunne magte at få måske 15.000-20.000 nye mennesker ind hvert år fra en kultur, der er meget fremmed fra dansk kultur, og så få integrationen til at ske vellykket? Er der noget i ministerens krystalkugle, der tyder på, at Danmark kan magte den store opgave?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Lige med hensyn til tallene så er det jo meget vigtigt, at man ikke blander antallet af asylansøgere sammen med dem, der får asyl. Hvis der er omkring de her 7.500, der nu har søgt asyl, så var dét, jeg prøvede at illustrere med eksemplerne fra det tidligere Jugoslavien og altså fra Kosovo, der jo også er en del af det tidligere Jugoslavien, at de godt nok søger om asyl og på den måde er med til at få tallet af asylansøgere til at stige, men de får ikke asyl. Og på den måde vil de heller ikke give anledning til familiesammenføringer hverken i år eller de kommende år.

Så man kan ikke slutte fra, at der er en kraftig stigning i antallet af asylansøgere, og til, at der er mennesker, der faktisk får asyl. Der vil nok være en vis stigning, men ikke noget, der svarer til antallet af dem, der søger. Det smitter så til gengæld af på, at der er større pres på centrene og at der er en overbelægning, og det er selvfølgelig også galt nok.

Men man kan som sagt ikke bare sige, at det betyder, at der er en klart større gruppe, der får permanent opholdstilladelse.

Det ændrer ikke ved, at det selvfølgelig er en meget stor opgave at skulle integrere det antal mennesker i det danske samfund. Det var jo derfor, at vi lavede loven om integration, der trådte i kraft for små 2 år siden. Den første evaluering af loven er på vej nu og vil give os det første fingerpeg om, hvor virkningsfuld den lov er, hvor hele filosofien jo var, at de mennesker ikke skal bo i bestemte områder, de skal bo over hele landet. De skal i gang med noget arbejde og sprog, så snart de kommer, og deres børn skal i børnehave. Det er selvfølgelig meget vigtigt, hvordan den evaluering er i år og i de kommende år for en strømpil for, om vi kan integrere de mennesker.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne takke for svarene og sige: Jeg er selvfølgelig fuldt ud bevidst om, at der er en forskel på, hvem der søger asyl, og hvem der får det. Men vi kan vel godt fastslå som et faktum, at en meget, meget stor del af de asylansøgere, der kommer her til landet, får asyl, og at de dermed også får ret til familiesammenføring. Mange af de kommuner, jeg taler med, siger, at en tommelfingerregel er, at når der kommer én, så skal de lægge fem eller seks til yderligere, som kommer som familiesammenførte, så det er jo ikke små tal, vi taler om. Vi taler om noget, der virkelig betyder noget.

Men uanset om det så er det ene antal tusinder eller det andet, om det lander på 15.000 eller på 20.000, så synes jeg, ministeren må forholde sig til det spørgsmål, jeg rejser: Er der noget, der tyder på, at det danske samfund kan magte den opgave at integrere så mange om året som fast praksis i de år, vi kan se foran os. Er der ikke noget også i ministerens krystalkugle, der siger hende, at det kan det danske samfund ikke magte, og at man derfor bliver nødt til at se på, hvor mange det danske samfund kan magte at integrere vellykket.

Altså der er jo ikke nogen idé i, at der kommer folk hertil, som ikke kan blive integreret, fordi vi ikke kan magte det i det danske samfund. Det er skidt både for dem og for det danske samfund.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Vi har netop, som jeg har svaret de to foregående gange, fået loven om integration, der jo er et

meget håndfast forsøg på at sikre, at med det samme, man får ret til at opholde sig her i landet, er der nogen, der tager fat i én og sørger for, at der gøres en aktiv indsats for, at man bliver en del af det danske samfund.

Det skulle jo meget gerne udmønte sig i, at man betydelig hurtigere får arbejde, at det vil være en langt større del, der har arbejde. I dag er det jo kun omkring 43 pct. af de mennesker, der har en anden etnisk baggrund, der er i arbejde, og et vigtigt succeskriterium er selvfølgelig, at den beskæftigelsesgrad bliver højere.

Jeg tror også, et meget vigtigt succeskriterium er, at børnene kommer i børnehave og på den måde lærer dansk og bliver fortroligt med danske børn og unge og på den måde også klarer sig bedre i skolen og bliver bedre til senere også at få en uddannelse og få et arbejde. Og hvis det er sådan – det synes jeg erfaringerne viser – at de mennesker faktisk har et arbejde, kan sproget, trives, kender danskere, jamen så fungerer de fint i vores samfund.

Jeg har ikke noget belæg for at sige, at jeg tror bare, at nu vil det gå totalt problemløst og alle vil blive integreret i det danske samfund, men jeg har bestemt heller ikke belæg for at sige det modsatte. Vi har ikke fået nogen evaluering endnu. Det er en ret ny lovgivning. Og jeg vil sige, at det er fuldstændig afgørende, at man har sådan en integrationspolitik.

Og dér vil jeg ikke engang sige, at Dansk Folkeparti har været ambivalent. Dansk Folkeparti har jo faktisk taget afstand fra den integrationslov, og det har jeg altid syntes var utrolig ulogisk, for det er jo utrolig ulogisk, at vi ikke skulle modtage mennesker fra andre lande. På den måde ville det være langt værre, hvis ikke vi havde den integrationslov, og jeg tror faktisk, den vil betyde en stor forskel.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Må jeg ikke sige til ministeren, at hvis man ikke får sat noget maksimumtal på, hvor mange man får ind, jamen så risikerer man altså, at man hvert eneste år får så store antal af asylansøgere og familiesammenførte ind, at man kan ikke nå og ikke kan magte at integrere de mennesker i det danske samfund. Og så får man dem jo ikke i beskæftigelse, så får man dem ikke til at fungere på almindelige vilkår i det danske samfund, så får vi dem til at fungere på en måde, som vi har set lysende eksempler på, også i den seneste tid, med kriminelle gerninger af en

karakter, som alle bør tage meget, meget kraftig afstand fra.

Og jeg må bare minde ministeren om, at i den kommune, jeg f.eks. kommer fra, en landkommune, ja, der er man ved at have opbrugt antallet af almennyttige boliger til dem, der kommer, så nu skal man ud og opkøbe parcelhuse til de asylansøgere, der får tildelt asylstatus og kommer til kommunen. Det skal nok også fremme en god integration, at en dansk familie, der på grund af højere varmeudgifter har svært ved at betale regningen og måske må gå fra huset, i givet fald ser, at kommunen opkøber huset til en familie fra Somalia eller fra Irak eller Iran. Det er jo sådan noget, som ministeren taler varmt for.

Men må jeg ikke afslutningsvis spørge ministeren: Hvis den evalueringsrapport, der nu kommer omkring integrationsloven, viser, at det ikke er blevet bedre, men det er blevet ringere, og at man har fået sværere ved at magte opgaverne, vil ministeren så være med til endelig langt om længe at diskutere antallet af de personer, der kommer til det danske samfund, så vi ikke får et større antal ind, end det danske samfund kan magte at integrere hvert år?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Nu er det selvfølgelig kun det første skridt med den rapport, for det er en vurdering af de første halvandet år, og der kan det være svært at se, hvor mange der dér rent faktisk kommer i arbejde. Men det er da klart, at vi skal diskutere med kommunerne: Hvad er det for en opgave, de står over for, hvad er det eventuelt, der skal til? Er der nogle andre ting, nogle nye ting, der skal til, for at den integration kan fungere?

Men jeg synes, det er svært at diskutere det her med Dansk Folkeparti, for Dansk Folkeparti tager jo afstand fra en integration, og på den måde kan man sige, at så er det klart, at det er udtryk for, at man mener, at de, der kommer hertil, jamen de skal slet ikke være her, de skal faktisk ud af landet. Så på den måde synes jeg, at det er lidt med en skjult dagsorden, at Dansk Folkeparti rejser den her diskussion.

Det andet er, at vi jo skal tage imod de mennesker, der kommer hertil, der får asyl, fordi de opfylder betingelsen for asyl. Og gør de det, så skal de også have deres familie hertil. Det er jo en del af de konventioner, som jeg heller aldrig har hørt Dansk Folkeparti sige at de ikke vil overholde. Så på den måde så synes jeg, at det i virkeligheden er en diskussion, som hr. Kristian

Thulesen Dahl ikke engang selv kan følge til dørs, fordi man jo selv har sagt, at man vil overholde de konventioner, der er grundlaget for, at vi tager imod de mennesker, vi gør.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil godt høre, om ministeren har tal for eller erfaring fra andre lande med hensyn til, hvad der er sådan en absolut maksimumsgrænse for, hvor meget et land kan kapere af nye borgere udefra.

Jeg erindrer Californien som et eksempel. Halvdelen af borgerne i Californien er faktisk ikke født i Californien, og de har en indvandring på 400.000 om året. Og det er da en stat, som økonomisk klarer sig ganske udmærket.

Så spørgsmålet er: Har man erfaring for, at der er en absolut grænse?

Det andet, jeg så også vil spørge om, er: Hvis nu der kommer flere ind, klart, så kan der blive et problem som flaskehalse i vores integrationsprogram. Har regeringen overblik over, hvor der kan blive flaskehalse, og har man initiativer klar, så vi ikke møder nogle problemer på grund af flaskehalse, som vi ikke har forudset i vores integrationsprogram?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Nej, jeg har ikke nogen eksempler på lande, som har sat absolutte grænser, men det er jo noget forskelligt i hvert fald, hvilke retningslinjer man bruger, når man giver opholdstilladelse. På nogle strækninger ligner de hinanden, på nogle strækninger er de forskellige. Jeg synes under alle omstændigheder, at det er interessant at lave den slags sammenligninger, men jeg har ikke noget eksempel på et land, der har sat en absolut grænse.

Så vil jeg sige med hensyn til, hvordan vi er rustet til at komme videre, hvis det viser sig, at den integration, vi nu har i lovgivningen, ikke er tilstrækkelig, at det er klart, at vi lige skal have den første rapport først, og selvfølgelig bliver det diskuteret, hvordan kan man komme videre. Men det er meget, meget tidligt at tage hul på den diskussion, fordi det også er en ny opgave for en lang række kommuner, der har været vant til, at en lille gruppe kommuner på 20 har taget den helt store opgave med at integrere dem, der kommer til landet.

Men det er da klart, at vi skal være rustet til at sige: Jamen hvad er det så, der skal til, hvis det, vi gør nu, ikke er tilstrækkeligt?

Egil Møller (DF):

Ministeren nævnte, at det, der betød noget for integrationen og for, at den skal blive bedre og bedre, er, at man kommer i beskæftigelse.

Når man nu ser på disse familiesammenføringer og den alder, mange af disse mennesker, der bliver familiesammenført, har, altså ældre forældre, der kommer hertil, så behersker de jo ikke det danske sprog, de kommer fra en anden kultur, og ofte har det vist sig, at de medbringer sygdomme, som så det danske system ellers skal behandle dem for.

Kan ministeren ikke se, at det giver da nogle problemer i det danske samfund, både i sundhedssektoren og i det hele taget med at blive integreret? Er det slet ikke noget, der gør indtryk på ministeren, at man har det store antal flygtninge og dermed også det store antal familiesammenføringer?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jo, selvfølgelig gør det indtryk. Det er jo virkelig en af de allerstørste opgaver, vi står over for i det danske samfund. Men omvendt ved vi også godt, hvor følsomt det er, og det er jo i hvert fald ikke noget, jeg ønsker at lægge navn til, at man afviser mennesker, som har et beskyttelsesbehov, at man siger: Desværre er alle værelser optaget, alt er optaget. Du er nødt til at rejse hjem igen.

Det er dér, jeg også siger, at Dansk Folkeparti endnu ikke har taget det skridt at sige: Vi skal bare blæse på de konventioner, Danmark har skrevet under på og på den måde også har forpligtet os til at tage imod dem, der har et beskyttelsesbehov.

Det er jo ganske få familiesammenførte, der kommer hertil i dag som forældre, men jeg mener også, at for de mennesker, der allerede bor her, og hvor det ikke er ægtefæller og børn, de har i et andet land, som de selvfølgelig så gerne vil have til Danmark, jamen der er det for mig et udslag af dårlig integration, at så mange bliver ved med at hente en ægtefælle i hjemlandet. Jeg synes, at det er et vigtigt mål og noget, vi skal stræbe efter, at man finder sin ægtefælle her i det land, hvor man nu bor.

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil spørge ministeren, om ministeren har overvejet, at man gik hen og ændrede lidt på kvoteordningerne til kommunerne. Det er jo således i dag, at man tildeler flygtninge pr. kvote til den enkelte kommune. Kunne man lægge en

parameter ind med en efterregulering? For problemet er jo i dag, at de fleste kommuner helst vil have en hel familie, således at de får en 7-8 personer, der tæller med i kvoten, hvorimod man er meget, meget bange for at få enlige flygtninge, fordi man så efterfølgende får familiesammenføringer osv., som ikke tæller med, og det vil sige, at man risikerer at få en hel masse ud over den kvote, man er tildelt.

Og så vil jeg spørge ministeren, om ministeren kan bekræfte vedrørende de asylansøgere, som i sidste ende ender med at få afslag, at deres ansøgninger kunne behandles hurtigere, hvis vi havde et bedre internationalt rets- og asylsamarbejde, altså at ophævelse af en undtagelse ville gøre underværker.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Undskyld, jeg blev lige distraheret, så jeg havde svært ved at høre de sidste ord. En ophævelse af hvad?

Karsten Nonbo (V):

En ophævelse af vores undtagelse i forhold til rets- og asylsamarbejdet inden for EU, altså at det vil give en bedre form for en hurtigere sagsbehandling.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Tak for det.

Jeg tror ikke, at en ophævelse af den undtagelsesbestemmelse vil have indflydelse på, at sagsbehandlingen vil blive hurtig. Altså dér, hvor der er et samarbejde, f.eks. omkring Dublinkonventionen, er Danmark med, og også i det, der hedder Eurodac omkring fingeraftryk. Så vi er med dér, hvor det er noget, der kan fremme en hurtig sagsbehandling.

Det er klart, at det er noget, der er den allerstørste opmærksomhed omkring, både fordi det er menneskeligt dårligt for dem, der skal sidde og vente så længe, og fordi det jo er en belastning for systemet. Det er dyrt, at vi har de lange ventetider for at få behandlet en sag. Men det er tit, fordi man skal have tjekket ting, ægtheden af dokumenter, oplysninger i hjemlandet, osv. osv.

Med hensyn til kvoterne i kommunerne er der lavet en justering nu, der tager højde for familiesammenføringerne. Jeg tror faktisk, at den tager højde for det, hr. Karsten Nonbo spørger om, at man ikke bare tæller den konkrete person, der kommer til en kommune, men også den familie, man erfaringsmæssigt ved det kan

føre med sig i kraft af reglerne om familiesammenføringer.

Vi har løbende diskussion med Kommuner-nes Landsforening om, hvordan man laver fordelingen, og indtil videre har det jo heldigvis været sådan, at kommunerne for langt størstedelen selv har været i stand til at lave fordelingen. Men vi er meget lydøre, og jeg mener faktisk, at den ændring allerede er gennemført.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det fru Aase D. Madsen, der afslutter denne spørgerunde til indenrigsministeren.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg var for cirka et halvt år siden i en tv-debat med hr. Larsen-Jensen fra Socialdemokratiet, og hr. Larsen-Jensen kunne meddele mig – det var netop med hensyn til konventionerne – at Socialdemokratiet ville sætte et arbejde i gang, således at konventionerne bliver gennemgået meget minutiøst med hensyn til fortolkninger. Der ligger så mange fortolkninger dér. Er det et arbejde, der er i gang i øjeblikket, et seriøst arbejde, hvor jurister går ind og vurderer? For jeg har jo gang på gang set i aviserne, at juristerne vurderer konventionens fortolkninger forskelligt.

Og så er der også noget, der måske siger mig, at der ligger fortolkningsmuligheder. Ellers kan jeg ikke forstå, hvorfor et land som Finland f.eks. ikke har det samme antal flygtninge og indvandrere, som Danmark har.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jeg tror, at når der er lande som f.eks. Finland, der modtager færre, så handler det jo også om, hvordan rejseruterne går, og at der er forskellige ting, der påvirker, hvor man søger hen og søger asyl.

Jeg synes også selv, det er vigtigt at få et overblik over, om konventionerne tolkes forskelligt. Det er noget, vi har diskuteret, hvordan man kan gøre. Det er jo ikke så enkelt, for der er som bekendt et meget stort antal lande, så det er ikke så enkelt at finde en indfaldsvinkel til at gøre det.

Men det, jeg synes der er nyttigt under alle omstændigheder, hvor jeg også har det med i betragtningen, er at lave en sammenligning mellem de forskellige lande, og det er noget, vi diskuterer i Indenrigsministeriet, hvordan vi kan tage fat på det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 7**Frank Dahlgaard (UP):**

Til socialministerens område hører jo det kære område med børnene, børns tarv, børns muligheder for i Danmark at leve et trygt og godt liv, og det er i den forbindelse, jeg vil stille socialministeren spørgsmålet om, hvad han vil gøre inden for regeringen for at stoppe pædofile overgreb på børn, når man kan læse i landets aviser, at socialarbejdere her i Danmark ved institutionerne betegner Danmark som et paradys som pædofile. Så mit spørgsmål til ministeren er, om ikke det skal være et paradys for børnene.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Vi var jo nogle, der havde lejlighed til at se tv i går aftes og har haft lejlighed til at følge debatten omkring pædofile, og lad mig indledningsvis sige, at det kan der ikke tages afstand nok fra. Det er ikke behageligt, nogle af de ting, man hører på det her område.

Regeringen har også været optaget af at prøve at lave en samlet indsats, og faktisk er der, så vidt jeg husker, for ikke særlig lang tid siden kommet en embedsmandsrapport om hele området, som nu også er undervejs i politisk behandling.

Så det, jeg synes der er at sige til det, er, at både når det gælder offentlige institutioner, og også når det gælder bredt i forhold til fritidslivet, ja, så er det utrolig vigtigt, at indgangsvinklen er, at vi beskytter børnene, og det er så den indgangsvinkel, som jeg har til det.

Jeg kan ikke svare mere præcist på det meget overordnede spørgsmål, som hr. Frank Dahlgaard stillede.

Frank Dahlgaard (UP):

Tak for svaret, som jo selvfølgelig er godt, men spørgsmålet er, om det er godt nok, når danske socialarbejdere siger: Danmark er et paradys for pædofile, når en socialrådgiver fra England, som vi kunne læse om i Berlingske Tidende i søndags, siger, og jeg citerer: »For en udlænding er den danske virkelighed på det her område simpelt hen ubegribelig. Danmark er normalt et foregangsland. Jeg forstår ikke, at man svigter så voldsomt, når det kommer til børnene.« Det siger denne engelske socialarbejder.

Derfor er spørgsmålet direkte til socialministeren, som har børnene under sit område: Hvad vil socialministeren gøre? Vil socialmini-

steren tage kontakt til justitsministeren og til undervisningsministeren?

Den sidstnævnte minister er blevet spurgt af mig helt tilbage i begyndelsen af 1998 om det her, fordi der var en person, en 25-årig person, der spredte børnepornografi på nettet fra Vordingborg Seminarium. Han blev dømt, og han blev bortvist, og så prøvede jeg at følge sagen op, om manden i dag har færdiggjort sin uddannelse og underviser i den danske folkeskole og har med børn og unge at gøre. Og jeg fik en sludder for en sladder, for regeringens undervisningsminister gider ikke forfølge den sag.

Spørgsmålet er: Gider socialministeren nu?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det er fuldstændig urimeligt, når hr. Frank Dahlgaard får det til at fremstå, som om regeringen nærmest er ligeglad med det her dybt alvorlige område, for det er regeringen under ingen omstændigheder.

Jeg har bemærket de meget præcise meldinger, der jo også er kommet i kølvandet af gårsdagens debat f.eks. fra justitsministeren. Og det, jeg gerne vil sige til hr. Frank Dahlgaard, er: Der er lavet et større embedsmandsarbejde, som afdækker hele begrebet omkring seksuelt misbrug af børn. Det kom her for ikke så forfærdelig lang tid siden – jeg vil ikke lige hænges op på, om det er uger eller det er dage siden – det er undervejs i den politiske proces. Indgangsvinklen for regeringen er, at vi skal gøre alt, hvad der er muligt, for at børn kan være trygge.

Og så synes jeg, at det er lidt urimeligt, at man tager en vel mere eller mindre tilfældig engelsk udtalelse og paralleliserer det til her i Folketinget at sige, at Danmark er et paradys for pædofile. Det er ikke og skal under ingen omstændigheder være korrekt.

Frank Dahlgaard (UP):

Nej, men spørgsmålet er jo, om ikke det er korrekt, og der er altså både danske socialarbejdere og en engelsk socialrådgiver, som oplever det på den her måde og tager sig til hovedet over det.

Jeg har jo været inde på den her sag før. Men altså før fjernsynet kommer på, er der jo ingen, der gider gøre noget her i Folketinget; det er jo forfærdeligt, man skal rundt omkring pressen hver gang, men nu har der været en fjernsynsudsendelse, så endelig er følelserne kommet i kog, og så kan det være, at der sker noget.

Mit spørgsmål er helt konkret, om socialministeren vil give grønt lys for at gøre det acceptabelt, at man ude i de kommunale institutioner, som har med børn og unge at gøre, gør det legitimt og helt i orden, at man i forbindelse med ansættelse af nye mennesker, pædagoger og andre, der skal have med børn og unge at gøre, får fra strafferegisteret, hvad der måtte være på den pågældende person, så man kan hindre, at folk, der har fået en dom, fordi de har forgrebet sig på børn, kommer til at arbejde med børn og unge i fremtiden. Sådan er det ikke nu. De slipper igennem, fordi det skal være åh, så frit i Danmark. Men altså ikke for børnene – frihed for et overgreb.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Hvis jeg ikke er fuldstændig blank i forhold til at kunne huske på det her område, så tror jeg faktisk, at en stor del af det, som hr. Frank Dahlgaard efterlyste, allerede er muligt for de kommuner, der vil det.

Jeg husker forholdsvis mange diskussioner omkring det, også med justitsministeren i spidsen. Jeg tror faktisk ikke, at det er loven, der giver forhindringer i forhold til det, men at det er kommunerne, som kan vælge en praksis. Men jeg er inde på en anden ministers ressort, så det er sagt med det forbehold.

Så vil jeg gerne sige til hr. Frank Dahlgaard: Det her er jo et typisk eksempel på, at vi netop fra regeringens side ikke venter på, at der kommer en tv-udsendelse, før vi gør noget. Vi har, kan jeg sige til hr. Frank Dahlgaard, lavet en forholdsvis stor, omfattende rapport, som beskriver seksuelt misbrug af børn. Den har vi altså ikke lavet fra i går aftes kl. 21 og så indtil i morges; den blev faktisk offentliggjort for – jeg ikke kan huske, om det er dage, eller det er uger siden. Den har undervejs også været igennem en politisk proces, fordi regeringen også her har lavet sit forarbejde ordentligt.

Frank Dahlgaard (UP):

Tak for oplysningerne.

Jeg vil bare spørge ministeren igen, om ministeren her kan give et signal – for det er jo ikke ligegyldigt, hvad regeringen og fagministrene giver af signaler ud til institutionerne ude i kommunerne – om, at selvfølgelig skal de rekvirere straffeattest fra Kriminalregisteret, som det hedder, for at tjekke, om de folk har været dømt, og om det er for noget, der har med misbrug af børn at gøre, og at det skal være en helt

naturlig procedure i fremtidens Danmark af hensyn til børnene.

Kan ministeren give sådan et signal ud til den danske virkelighed?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Mig bekendt er det rent faktisk givet. Derfor vil jeg bare sige, at alle skal tage pædofili alvorligt. Det skal vi i alle de situationer, hvor voksne kan omgås med børn, og det er, hvad enten det er ved ansættelse i institutioner, i fritidslivet, eller hvor det er henne.

Mig bekendt er det signal faktisk givet, men som sagt jeg er inde på en anden ministers ressort, så man må undskylde mig, at jeg ikke kan detaljerne om det, og det ville også være urimeligt, at jeg skulle gå ind i detaljerne på en anden ministers ressort.

Tove Fergo (V):

Når nu ministeren omtaler den fyldige rapport, som regeringen har udsendt for ganske kort tid siden, så kunne ministeren måske nævne nogle eksempler på, hvilke tiltag der vil være på det sociale område i den her sag. Bare nogle få eksempler. Det ville være nyttigt for offentligheden og den danske befolkning og Folketinget også.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det er jo det, der er charmen ved spørgetimen her. Man ved ikke, hvad man bliver spurgt om.

Den rapport er så ny, at jeg endnu ikke har været igennem den til en politisk vurdering, så derfor vil jeg ikke være i stand til at kunne konkludere noget på forhånd i forhold til rapporten; men den er undervejs igennem en politisk proces.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 8

Karsten Nonbo (V):

Idet jeg med stor glæde konstaterer, at regeringen i fredags udsendte en skrivelse om regeringens indsats mod ungdomskriminalitet, vil jeg da sige, at det er jo dejligt, at der endelig er ved at komme skub i den sag fra regeringens side. Og jeg konstaterer med tilfredshed, at regeringen nu vil lave nye, sikrede institutionspladser, nye anbringelsessteder.

Jeg vil spørge ministeren, om man i den anledning vil overveje at få en mere decentral placering af disse ungdomsinstitutioner. Som sagen er i dag, har vi fire placeret i Nordsjælland, og vi har nu efter det her papir konstateret, at den næste også skal placeres i Nordsjælland, ganske vist på den anden side af Isefjorden. Men kunne man både af hensyn til både det kommunale, sociale arbejde, af hensyn til de unge mennesker, som bliver frihedsberøvet, af hensyn til deres pårørende, deres tilbagevenden til det almindelige liv fra institutionen og af hensyn også til justitsministerens formål med at få mere politi på gaden, få flyttet dem hen, så de ligger mere decentralt, så vi får flyttet politiet fra motorvejene, hvor de har transittransport af disse unge mennesker, og tilbage på gaden, hvor de kan patruljere?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen): Nu ved jeg, hr. Karsten Nonbo også har en kommunalpolitisk kasket at tage på, og jeg forstår nærmest spørgsmålet her som en ansøgning om, at hr. Karsten Nonbos kommune kunne få sådan en sikker institution.

Så må jeg sige, at det er nye toner fra kommunalpolitikere, som jeg synes er meget glædelige, for sandheden er, at det har taget os 3 år at få placeret 11 sikre pladser, fordi man ikke har villet have dem lokalt. Situationen har været den, at pengene har været til stede, alle har erkendt, at problemet har skullet løses, men vi har ikke kunnet få dem placeret. Jeg tror, hr. Karsten Nonbo ligesom jeg er bekendt med, hvilke kolossale problemer det har givet.

Men hvis det, hr. Karsten Nonbo også som kommunalpolitiker nu sender som signal her i Folketinget i dag, er, at nu vil man også kommunalpolitisk lokalt tage det her problem alvorligt og skabe plads til den type institutioner, så ser jeg lys for enden af tunnelen; så bliver det her jo meget nemmere at håndtere fra regeringens side.

Jeg vil bare slutte med at sige, at regeringen insisterer på at få det antal pladser, som er sikre, og der har vi nu taget fat i forbindelse med den gamle sikringsanstalt oppe i Nykøbing Sjælland, og der bliver de første pladser placeret.

Karsten Nonbo (V):

Jeg kan meddele socialministeren, at i vores nabokommune, som er Vordingborg Kommune,

har den fungerende borgmester sagt, at en sådan institution skal være velkommen. Og det tror jeg den skal, hvis vi forklarer, hvad det er, det drejer sig om. Det drejer sig netop om lukkede, sikrede institutioner. Så det er bare et spørgsmål om, at man får solgt det budskab ordentligt, nemlig at det er institutioner, hvor de unge mennesker er inde, fordi der er kun håndtag udvendig på dørene på de institutioner. Så som sådan tror jeg ikke de er så vanskelige at få placeret, men jeg håber på, at man vil placere dem rundt omkring.

Men jeg ved som sagt, at Vordingborg med kyshånd vil tage imod dem. Man har en statsinstitution, nemlig en nedlagt Avnø flyveplads med bygninger, hvor man fra Vordingborg Kommunes side siger, at dem vil man godt se blive anvendt til noget sådant. Det er i hvert fald sagt af den fungerende borgmester.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen): Det glæder mig, de signaler, der nu kommer. Jeg håber også, at hr. Karsten Nonbos kommune og andre kommuner vil være optaget af de ca. 120 pladser, som vi skal have, og som ligger i laget lige under det sikrede, men som vi alle sammen ved er socialpædagogisk nødvendige for at kunne få fat i de unge mennesker, få dem kørt på ret spor. Så de signaler, der kommer her fra et aktivt kommunalbestyrelsesmedlem, tager jeg med glæde imod.

Med hensyn til det andet om en fordeling vil jeg gerne sige, at regeringen har to prioriteter. Første prioritet er at skaffe pladser nok. Vi vil ikke acceptere den situation, som vi har set, hvor der i forbindelse med også meget grove kriminalitetsovertrædelser begået af unge mennesker ikke er mulighed for at putte dem i sikre pladser. Den situation skal vi forbi, og derfor signalet om, at der vil komme de 20 pladser så hurtigt, som det overhovedet er muligt. Derudover vil vi følge udviklingen fra regeringens side; er der brug for flere, så vil vi skaffe dem.

Så er vi også enige i, at vi må gøre os nogle overvejelser om at få dem hensigtsmæssigt fordelt i landet, det er så næste fase, som vi går ind i. Men første fase er, at vi skal have skaffet de sikre pladser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 13:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om Europarådets aktiviteter på menneskerettighedsområdet].

Af Henning Gjellerod (S), Hanne Severinsen (V), Per Stig Møller (KF), Margrete Auken (SF), Klaus Kjær (DF), Sonja Albrink (CD), Elisabeth Arnold (RV), Søren Søndergaard (EL) og Flemming Kofod-Svendsen (KRF).
(Forespørgslen anmeldt 25/10 2000).

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 14:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om situationen i Mellemøsten].

Af Holger K. Nielsen (SF) og Jes Lunde (SF).
(Forespørgslen anmeldt 25/10 2000).

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 15:

Forespørgsel til miljø- og energiministeren [om Nordsøens energiressourcer].

Af Søren Kolstrup (EL) og Frank Aaen (EL).
(Forespørgslen anmeldt 25/10 2000).

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 11: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af vejbenyttelse og lov om vægtafgift af motor-køretøjer m.v. (Afgiftsdifferentiering efter EURO-udstødningsnormer).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 3/10 2000. Første behandling 10/10 2000. Betænkning 25/10 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forhandling om redegørelse nr. R 2: Ministeren for nordisk samarbejdes redegørelse om status i det nordiske samarbejde forud for Nordisk Råds session i Reykjavík den 6.-8. november 2000.

(Redegørelsen anmeldt 25/10 2000. Redegørelsen givet 25/10 2000. Meddelelse om forhandling 25/10 2000).

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Da mit partis ordfører, fru Dorte Bennedsen, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende til redegørelsen:

Går man nogle år tilbage i det nordiske samarbejde, var der ganske stor frustration blandt parlamentarikerne i forbindelse med Nordisk Ministerråds arbejde. Man fandt, at Ministerrådet ikke lyttede til de ønsker og prioriteringer,